

Ensimmäinen luku

*jossa saavutaan huvipuistoon ja vaihdetaan
kolikko hirmuliskoon*

Sen piti olla ihan tavallinen syntymäpäivä, johon ei mitenkään liittynisi violettitukkaisia noitia, eksyneitä dinosauruksia tai puissa kasvavia pannukakkuja. Niin Myrtti vielä aamulla luuli.

Tuuve-täti ilmestyi ovelle aamutuimaan leopardikuosisessa trikoohaalarissaan ja päässään ovenkarmeja hipova olkihattu, joka oli sidottu leuan alle asuun sopivilla leopardikuosisilla nauhoilla. Päähine oli niin suuri, että tädin kiharoista näkyi vain varjoisa häivähdys, jos sitäkään. Tyypillistä Tuuve-tätiä. Hymy oli ovela ja leveä niin kuin täti itsekkin. Niin iloista hehkua ei onnistuisi varjostamaan maailman suurinkaan hatunlieri.

Myrtti oli puolivälissä paahtoleipäänsä. Hän istui keittiöjakkaralla yöpuku päällä ja Fuuga kainalossa. Isi oli hetkeä aiemmin herättänyt Myrtin onnittelulaululla ja heitteli nyt jäisiä banaaninpaloja ja kookosmaitoa tehose-

koittimeen ei-yhtään-yllättyneen näköisenä. ”Puepa päälle, päivänsankari, niin lähdetään huvipuistoon”, Tuuve-täti sanoi. ”Ja sen jälkeen yökylään minun luokseni, jos passaa?” Myrtti juoksi huoneeseensa ja kiskoi ylle ensimmäiset käteen osuneet vaatteet: tummanvioletit trikooshortsit ja isin vanhan Nylon Beat -t-paidan. (Se oli vähän kulunut mutta juuri sopivan kokoinen, sillä kuten isi lapsena, Myrttikin oli ”pyöreä ja söpö, kuten meidän suvussa on tapana.”)

Vaihtovaatteita ja hammasharjaa hän ei olisi muistanut pakata, mutta isi onneksi muisti, ja niillä täytetty reppu päätyi Tuuven selkään.

Paahtoleipänsä Myrtti söi loppuun vasta bussipysäkillä. Ainakin yksi kurkkuviipale oli pudonnut pihatielle lokkien iloksi. Ei se edes harmittanut. Myrtin päähän ei mahtunut harmeja, sillä se oli täynnä syntymäpäivän ja huivipuistopäivän jännitystä. Ja vähän tulevan yökylänkin jännitystä. Myrtti ja Tuuve-täti olivat kyllä yökyläilleet ennenkin ihan kahdestaan, kun isillä oli ollut jotain menoja, Tampereen-reissuja ja sellaisia. Yökyläily oli kuitenkin aina tapahtunut Myrtin ja isin kotona. Tädin luona Myrtti ei ollut koskaan päässyt käymään. Hän mietti, oliko tädillä vohvelirautaa ja jos oli, voisivatko he käyttää sitä.

Bussissa täti antoi Myrtin syntymäpäivälahjan. ”Kyllä hän kahdeksanvuotiaalla täytyy vyölaukku olla, kun lähtee seikkailemaan!” Vyölaukku oli tukevaa, raidallista kangasta, ja siinä oli kullanvärinen vetoketju. ”Ompelin sen itse. Fuuga mahtuu sinne juuri sopivasti”, täti sanoi ja hymyili. Totta kai hän tiesi, minkä kokoinen Fuuga oli. Fuugakin oli aikaan ollut lahja tädiltä. Se oli ollut Myrtillä niin kauan kuin hän muisti.

Fuuga oli Myrtin paras ystävä ja seikkailutoveri. Se oli pehmolelu, mutta ei mikä tahansa nalle tai koira vaan ihka aito muurahaiskarhu. Sillä oli pitkä kuono ja kankaassaan lämpimänsävyinen ruutukuosi. Ja toisin kuin muut Myrtin pehmolelut, Fuuga osasi liikkua ja puhua ihan oikeasti. Sen he pitivät aikuisilta salassa. Jopa Tuuve-tädiltä.

Myrtti oli nähnyt kävelylaiturin ennenkin. Se oli tikkarin muotoinen ja niin pitkä, että yhtenä kesänä Myrtti oli ehtinyt syödä ison pallon sinistä purkkajäätelöä ennen kuin hän ja isi olivat päässeet laiturin leveään, pyöreään päähän saakka. Kevyesti natisevat laudat olivat tutut Myrtin jalkojen alla.

Huvipuisto laiturin päällä oli kuitenkin uusi.

”Katso”, Myrtti kuiskasi Fuugan korvaan.

Huvipuiston portti kohosi heidän edessään niin korkeana, että Myrtti joutui taivuttamaan niskaansa nähdäkseen sen. Valokirjaimet vilkkuvat: *TERVETULOA RIEMU-LAITURILLE*.

Portin toisella puolella avautui koko valtavan laiturin peittävä huvipuisto. Olisi voinut luulla katsovansa värikkästä maalausta, jolle portti oli räiskyvä kehys. Vasemmalla karusellin keltaiset ja vihreät ponit laukkasivat ympäri, ympäri. Niiden takana kohosi musta telta, jonka kankaaseen oli ommeltu kulkusia. Oikealla puolestaan oli pieni koju, punavalkoraidallinen kuin polkkakaramelli. Sen seinämällä roikkui nonparellien peittämiä rinkeleitä. Myrtti haistoi kinuskin. Kauempaa kuului innostuneita kiljahduksia ja käyntiin nytkähtävien vuoristoratavaunujen loksahduksia. Kaiken keskellä kulki käytävä, joka näytti jatkuvan silmänkantamattomiin. Myrtti vavahti innostuksesta.

”Maailman parasta!”

Hän puristi Fuugan tassua lujempaa ja astui portista sisään.

Täti ojensi Myrtille rullallisen pieniä, haaleanoransseja lippuja, joissa oli röpelöiset reunat.

”Eiköhän näillä saa jonkin verran hauskaa pidetyksi”, hän hymyili. Myrtti työnsi lippurullan tyhjään vyölaukuun. Hän varmisti vetoketjun kahdesti. Näitä lippuja ei sopinut hukata.

Ensimmäisenä Myrtti ja Fuuga jonottivat karuselliin. Merituuli pöyhensi Myrtin otsatukkaa. Myrtti repi yhden lipun rullastaan valmiiksi ja puristi sitä hikisessä nyrkissään. Läheltä katsottuna huomasi, että ponien lisäksi ratsuina oli tiikereitä, yksisarvisia ja muutama väsyneen näköinen kameli. Kilisevä musiikki sai Myrtin polvet hytkymään.

”Ei irtonaisia esineitä”, sanoi lipuntarkastaja ja osoitti Fuugaa.

Niinpä Fuuga joutui matkustamaan Myrtin vyölaukussa. Myrtti jätti vetoketjun hieman raolleen niin, että Fuuga saattoi työntää päänsä ulos, kun karuselli lähti käyntiin. Heidän ratsunsa oli yksisarvinen. Sen kyljet olivat pinkkien pilkkujen peitossa ja sen jäänsinisissä silmissä oli tuiman innokas katse, ikään kuin se olisi halunnut olla koko karusellin nopein ratsu. Niin se tuntui olevankin laukatessaan ylös ja alas ja eteenpäin. Joka kierroksella Myrtti ohitti tädin ja vilkutti.

Karusellin jälkeen Myrtti juoksi vuoristorataan, jonka vaunut olivat satuloita valtavan mäyräkoiran selässä. Vielä edellisenä kesänä hän oli ollut niin hurjaan laitteeseen liian lyhyt. Nyt ei tarvinnut edes yrittää varvistaa! Mäyräkoira kohosi ensin yläilmoihin ja kiepahti sitten laiturin ali toi-

selle puolelle. Merta jatkui silmäkantamattomiin. Se kimalteli ja lepäsi tyynenä, aivan kuin koko meri olisi uinah-
tanut kesken auringonoton.

Turvakaari naksautti auki, ja Myrtti kipusi alas mäyrä-
koiran selästä. Hän etsi tättä katseellaan, mutta he olivat
saapuneet aivan toiselle puolelle laituria. Myrtti yritti hah-
mottaa, mistä oli noussut kyytiin. Häntä alkoi hermostut-
taa, sormia kihelmöi. Entä jos hän ei löytäisi tättä enää lain-
kaan?

Joku ohikulkija tuuppasi Myrttiä. ”Sori”, tämä sanoi
eikä edes kääntynyt katsomaan.

Nyt ei auttanut pysähtyä. Myrtti lähti puikkelehtimaan.
Hän ohitti ketsupilta tuoksuvan kioskin, jossa myytiin tofu-
nakkisämpylöitä.

”Ei hätää”, Myrtti sanoi Fuugalle ja silitti tämän pui-
kulaista kuonoa.

Maisema ei näyttänyt enää lainkaan tutulta. Niin mäy-
räkoira ja karuselli kuin huvipuiston porttikin olivat kadon-
neet näkyvistä. Tättä ei edelleenkään näkynyt missään.

Mutta silloin Myrtti näki jotakin paljon parempaa.

Kulman takana kohosi jääkaapin kokoinen laatikko,
jonka kaikki seinät olivat lasia. Kulmaisena kimaltelevan
katon reunaan oli kaiverrettu koukeroisin kaunokirjaimin:
Hirmuliskoja. Jo kaukaa erotti, että pienten timanttien
peittämä kahva oli asetettu juuri Myrтин käden korkeudelle.
Kahvan alla avautui pieni kouru. Masiinan takana kulkevan
vuoristoradan violetinkirjavat valot välähtelivät lasiseinien

läpi ja valaisivat sisällön.

Lasilaatikko oli täynnä läpinäkyviä palloja, joista jokaisen sisällä lepäsi pieni liikkumaton otus. Myrtti astui lähemmäs. Saattoiko olla? Kyllä! Palloissa lepäili pikki-riikkisiä dinosauruksia. Niin pieniä, että ne olisivat hyvin-kin mahtuneet Myrтин kämmenelle. Sileän näköisiä, hurmaavia. Ilmeikkäät kasvot oli selvästi maalattu hurjan pienellä pensselillä. Myrтин sieraimet tärähtivät innostuksesta.

Isi oli antanut Myrtille kolikon ennen heippavilkutusta. ”Saat tällä jonkun pienen muiston”, hän oli sanonut hymyillen. Myrtti oli koko aamun miettinyt, mihin kolikon käyttäisi. Nyt hänen ei enää tarvinnut miettiä. Hän kaivoi kolikon vapisevaan nyrkkiinsä.

”Haluatko uuden kaverin?” Myrtti kysyi, ja Fuuga räpäytti silmiään myöntymisen merkiksi. Ele oli Myrtille tuttu. He olivat usein seikkailleet paikoissa, joissa Fuugan oli pidettävä suunsa supussa ja esitettävä tavallista lelua. Silmäniskuja ei kukaan huomannut, tai jos huomasikin, ei uskonut silmiään.

Tavallisetkin lelut olivat hauskoja, sekä Myrтин että Fuugan mielestä. Ja nyt tiedossa oli uusi. Pieni ja suloinen dino.

Jylhän kolikkomasiinan edessä seisoi kuitenkin jo joku toinen lapsi. Tämä näytti aivan yhtä innostuneelta lasihäkin sisällöstä kuin Myrtti itse.

Lapsella oli lerpattavalierinen hellehattu, joka hypähteli ylös ja alas, kun sen omistaja hytkyi kuin ei olisi malttanut seistä paikoil-

laan. Hattupää oli painanut kätensä masiinan lasia vasten. Näytti kuin hän olisi kuiskutellut lasin läpi. Mutta kahva ei kääntynyt.

Hattu meinasi lentää päästä. Niin nopeaan juoksuun sen omistaja pyrähti, kolikkoa hakemaan kai.

”Jonottakoon uudelleen”, Myrtti kuiskasi niin hiljaa, että vain Fuuga kuuli. Hän otti muutaman juoksuaskeleen, eikä kukaan ehtinyt kiilata edelle. Aivan läheltä katsottuna lasimasiina tuntui jatkuvan loputtomiin. Oli kuin olisi katsonut saippuakuplien sisällä kelluvien hirmuliskojen täyttämää akvaariota.

Kolikolle varattu rako oli kapea ja juuri sopiva. Kuului humahdus ja kolahdus, kun kolikko putosi.

Kahva oli viileä Myrtin kädessä ja sen timanttipinta nypyläinen kuin näppylähanska. Hän väänsi. Kahva oli jäykkä. Myrtti väänsi lujempaa, kaksin käsin. Lopulta kahva nirsahti ja lompsahti kokonaisen kierroksen. Dinolelut heiluivat masiinan sisällä kuin vissyveden kuplat. Myrtti mutisi hiljaa: ”Älä tule paha dino, tule hyvä dino. Esim. tyrannosaurus.” Se oli ainoa hirmulisko, jonka hän tunsi nimeltä. Sellainen oli isin oranssissa t-paidassakin.

Helisevä musiikki ja riemunkiljahdukset vaikenivat. Myrtti kuuli vain hiljaisen kolinan, joka syntyi, kun yksi dinopalloista matkasi masiinan sisällä kouruja myöten kohti uutta omistajaansa.

Ja sitten, vihdoin, se saapui. Pallo pyörähti kouruun ja Myrtti kumartui poimimaan sen. Hän ei uskaltanut katsoa, ei vielä, vaan poimi aarteen mukaansa ja livisti kauemmas. Laiturin kaiteen vierellä, pikkulasten minikarusellin

ja lämpimältä sokerilta tuoksuvan hattarakojun välissä, oli sopiva pieni kolo, jossa saisi olla rauhassa. Siellä Myrtti kyykistyi tutkimaan saalistaan.

Pallo Myrtin kädessä oli sileä ja liukas, kättä lämpimämpi. Nyt hän saattoi katsoa, mitä oli saanut kolikkonsa vastineeksi.

Myrtti tiesi kyllä, että pallosta löytyisi dino. Silti sen näkeminen kutitti vatsanpohjaa. Hän oli kuin olikin saanut ihka oman dinosauruksen! Sen suomainen iho hohteli vihreää ja ruskeaa ja sen kasvoissa kasvoi kolme sarvea. Se seisoi nelinkontin aivan niin kuin Fuugakin. Myrtti oli toivonut tyrannosaurus rexiä, mutta nähdessään tämän otuksen hänen sydämensä suli. Tämä kelpasi aivan yhtä hyvin. Oikeastaan tämä oli parempi kuin rex!

Läpinäkyvän pallon läpi näkyi myös minikokoisen hirmuliskon jalasta roikkuva lappu. Siinä luki: triceratops. Myrtti oli kyllä käynyt koulua ja osasi lukea, mutta tuota pitkää ja monimutkaista sanaa hänen täytyi pysähtyä tavaamaan pitkäksi toviksi. ”Tri-ce-ra-tops”, hän mutisi. ”Sinulle täytyy kyllä keksiä toinen nimi.”

Myrtti avasi vyölaukkunsa vetoketjun. Triceratops-pallolle löytyi sopiva kolo Fuugan hännän vierestä.

Vyölaukun hämärässä, Myrtin katseen ulottumattomissa, lasipallo tärähti aivan kevyesti. Pallon sisällä pieni hirmulisko oikoi jalkojaan. Se oli heräilemässä eloon.

